Tomas Arūnas Rudokas

ŽŪT BŪT

Tomas Arūnas Rudokas

ŽŪT BŪT

Eilėraščiai

VILNIUS
1988

BBK 84L7-5
Ru 39

Dailininkė
JURGA IVANAUSKAITĖ

R $\frac{4702390202—106}{M\ 852(08)—88}$ 53—88

ISBN 5-415-00053-4

I

INSTRUKCIJA

1. Apsivilki guminį skafandrą ir tik
tada — skaityk
elektrinį eilėraštį.

2. El. eil. — pavojingas gyvybei,
todėl — tegyvuoja elektros ekonomija
ir — gyvas skaitytojas!

3. Elektriniai eilėraščiai retkarčiais
prikelia mirštantį žmogų, tačiau
lavonas — nejautrus elektrai.

4. El. eil. jungiklis — žmogaus širdy,
neužmiršk jos išjungti,
žmogau!

5. Išmok atmintinai instrukciją,
kad, net vidurnaktį prikeltas,
padeklamuotum ją.

ATEINANTIS GENIJUS

Visiems, laukiantiems poezijos mesijo

Skelbimas „Vakarinėse naujienose":
„Reikalingas ateinantis genijus!"

Jei liaudis savo vidinio balso neklauso,
aš ateinu iš Ateities kaip eilinė ateinanti
auklė!

Pareiga mano vienintelė — Būti!
Pareiga jūsų — įsileisti mane
į savo širdies vienutę
arba bent į bendrą butą...

Bobute!
Ko tu
piktai kudakuoji ir koščioji,
pajutus
Rudoko
būdą
majakovskišką?!

Jūs, burbantys,
ko pučiate veizolus
lyg muilo burbulus?

Ak, tebūna būtis kaip skambutis!
Bobute burbute,
įsileiskit mane
į širdies bendrą butą!

Reikalingas ateinantis genijus?
Taip?
Jeigu „taip"— tai kodėl neateit?
Štai!—

Ateinu aš pats pirmas
ir rašau šį pareiškimą
„Naujienoms vakarinėms"—
vakare
ant naujausio
pakelio
„Primos"!

PANKAS *

Aš gyvenu tarpuvartėj. Tarpudanty —
pigiausio papiroso nuorūka.
Nereikia man suknelės vakarinės —
juk aš — ne kurtizanės spindesys.

Aš — skurdas, turtingiausias skurdas.
Žargonas mano — žarnų rokas,
ar džiazas, sergantis džiova.—
Aš — mirsiu: aš — visuomeninis turtas!

Tačiau kol kas, t. y. kol gyvas —
gyvensiu lyg pilypas iš kanapių
ir tam, kuris aukštybėj knapsi,
aš klykausiu pavasariais lyg pempė.

Aš gyvenu tarpuvartės tarpudanty —
kaip nuorūka, kurią dvasia išspjauna
ir princo klausimą atjaunina:
— Nepūt ar pūti?
Pūti ar — nebūti?

---

* Punk (*angl.*) — puvėsis

ATEITIJA

Ateitija, vaizduotės mano deive! Ateitija,
aš įeisiu į tave, kai tu įeisi į mane, Ateitija.

Mes susiliesime į vieną, deive,
kai vienas į kitą įeisim.
Mes susivienysim kaip vienišieji,
kurie ugnies ieškot išėjo.

Ateitija, vaizduotės mano deive,
įsileisk: einanti siela ateina!

GYVENIMO GATVĖ

1.

Mano balsas kimus,
gyvenu ir dainuoju aš Gatvėje,
o pro šalį — praeiviai
praeina, aš jų nestabdau,
aš dainuoju, kad eitų jie!

Mano balsas kimus
(Revoliucija),
gyvenu ir dainuoju Gatvėje aš,
kad nežūtume.

Man patinka kova,
mirtina kaip gyvenimas,
aš dainuoju krauju —
asmeniškai.

O pro šalį praeina
                praeiviai,—
nestabdau, tegu eina!

Ir nereikia gitaros, nereikia orkestro,
nereikia žiūrovų ir scenos,
mano balsas kimus,
gyvenu ir dainuoju Gyvenime.

Ir žinau, ir jaučiu,
kad ne vienas aš,

kad negali žmogus
būti vienišas.

Ne saloj gyvenu, o pasaulyje!
Mano balsas kimus,
mano balsas — nematomas.
Aš dainuoju — einu,
aš kraujuoju — einu,
aš kalbu tavo ateičiai,
aš dainuoju Gyvenimo Gatvėje!

2.

Aš kalbu ir dainuoju krauju
tau, praeivi, ateinantis iš ateities.
Iš ateities aš kraujuoju.

Kiekvienas kraujas turi balso teisę,
kiekvienas kraujas turi teisę kautis,
kiekvienas kraujas turi balsą.

Aš kalbu, nes myliu.
Aš kalbu, nes skauda.
Koks kvailys klausia,
ką autorius nori pasakyti?

Tas, kuris nemyli.
Tas, kuriam neskauda.
Daug tokių,
nes ir kitokių daug!

Gyvenimai, gatvės, autokatastrofos,
kartojasi būties poemos strofos:

numiršta protas iškastruotas,
numiršta neapvaisinta širdis.

Girdi,
žmogau,
kaip spiegia bėgiai geležinkelio,
kai garvežys giljotinuoja žmogų?

3.

Kiekvienas kraujas turi balso teisę,
kiekvienas kraujas turi teisę kautis,
kiekvienas kraujas turi balsą.

Žmogus — ne Vergas. Vergas — ne Žmogus.
Žmogus — ugnies gyvybė!
Kiekvienas turi šventą teisę
apšviesti Gyvenimo Gatvę širdies ugnimi.

Aš kalbu, aš dainuoju (tai kraujas
dainuoja) maišto ir laisvės dainą:
tegyvuoja tie, kurie eina!
Tegyvuoja tie, kurie kaunas
už savo kraujo dainą!

Ne saloj gyvenu, o pasaulyje.
Kiekvienas kraujas turi savo balsą.
Mano balsas — baltas —
kaip Gyvenimo Gatvė.

Ir žinau, ir jaučiu
kad ne vienas aš,
nes negali gyventi Žmogus
Gyvenimo Gatvėje vienišas!

UPĖ IR ŽVAIGŽDĖ

Ne tu vienas gyveni ir kenti,
ir ne vienas jau šitaip gyveno,
ir ne vienas dar šitaip gyvens.
Nes kančia yra kraujas amžinybės venoj,
tekantis virš kasdienybės vandens...

Aplinkui — nė vieno dievažmogio.
Ne vienas tu gyveni ir kenti,
kad žmogus, o ne dievas esi.
Bet žinok, kad Žmogus yra upė,
kurioje atsispindi Žvaigždė!

SUOKALBIS

Poezija deive gyvenanti venose mano
manęs neišduok neužnuodyki kraujo kūnelių
kariaujančių tarpusavy už mano pergalę
prieš tave už suartėjimą su tavimi mano
deive

tau rūmuos širdies raumenų bus ramu
nes mano širdis — tai ugnies tavo forma
manęs neužnuodyk manęs
neišduok užkariavusi mano širdelės menes

tau suoksiu lakštingala ir tu man dainuosi
ugninę lopšinę, giedos mano kraujas, nes
kraujo
kūnelių minia užtrauks žygio dainą
štai šitaip ir susituoksime deive —

po suokalbio su visata

NARVELIS

Iš kampo į kampą pelė šmižinėja — tai aš...
Iš kampo į kampą akutės bėgioja — tai aš...
Iš kampo krūtinės į kampą — tai aš...
Narvelis — pasaulis pelių-kalinių!

Pradėsim iš naujo: iš kampo į kampą
pelė šmižinėja — nejaugi tai aš?!
Iš kampo į tamsą akutės bėgioja — tai aš?
Iš sielos į narvą — tai... pradėsim iš naujo:

iš kampo į kampą pelė šmižinėja — pelė!
Iš kampo pro virbus akutės bėgioja — pelė!
Narvely staiga pasijunta laiminga — pelė-
kalinė!
O aš?! O aš — tik ŽMOGUS.

SURŪDIJUSI ŽVAIGŽDĖ

Romantikas stovės prie lango
ir, apkabinęs mylimą, žiūrės
į dangų, kuriame žėrės
žvaigždė, graži kaip angelo
akis... Tačiau staiga žvaigždė,
kaip surūdijus, vieniša ašis
širdies (Vežimo) sugirgždės
ir patepimo
paskutinio
paprašys.

PRERIJOS

Bučinio įdagas ant moters krūties...
— Tu esi mano! — laukinis ir laisvas
šaukiu dykumoj, kurioje sugavau
kumelę
su idealo
žvaigžde
kaktoje...

Tačiau mano vergė veržlioji tuomet
į galvą vienplaukę — kanopa! —
Dabar štai ir mano raukšlėtoj kaktoj
baltuoja
skaudžioji,
skaisčioji
žvaigždė...

KENTAURAS

Veržlių ir varžtų nevaržomas
veržiuosi kaip kruvinas eržilas —
į žvaigždę
susižeidęs,
bet — laisvas,
laisvas,
laisvas!

Kanopomis išskeliu iš kosmoso tūkstančius
kibirkščiuojančių žvaigždučių —
užkrečiančių.—
Ką sužeis,
tas lai
veržiasi kruvinas
ir žvaigždėtas
kaip laisvė!

Veržlių ir varžtų nevaržomas
veržiuosi kaip kruvinas eržilas —
į žvaigždę
susižeidęs,—
laisvas,
laisvas,
laisvas!

SKRYDIS BŪTAJAME LAIKE

Aš įkvėpsiu gryną vėją
ir nuskriesiu kaip ugnis
virš daiktų, miškų ir miestų,
virš žvėrių ir virš žmonių.

Nugalėjęs žemės trauką
ir šviesos ribotą greitį,
skriesiu virš skylių juodųjų —
tų šėtoniškų akių...

Naujos žvaigždės ir planetos
prie akių ir prie širdies
priartės, kad priartėtų
amžinybė — priartės!

Bet — kokia prasmė šio skrydžio
kosmoso erdvėj — virš visko?
O prasmė viena — sugrįžti
kaip karys iš karo grįžo.

Būsimasis laikas tapo
esamuoju, ir staiga —
spygteli tyla ant lapo
lyg nutrūkusi styga...

STIKLINIS TIKSLO TAIKINYS

patrankos
atatranka
ir leki ant sviedinio plasnodamas
rankomis lyg
angelas tu.
visus miunhauzenus ir don kichotus
atrenka
moirų rankos.

gyvenk: per netobulą kančią
tau lemta ant sviedinio ob
uolio skristi per amžius i
r šviesmečius skristi ir n
eištikšti į tašką nes tiks
lo taikinys yra stiklinis.

UNDINĖS GUNDYMAS

J. I.

Vėl naktis išaugo lyg mistiškas augalas...
Žiedlapių dangum atskrido juodas angelas,
po langais atsiklaupęs jis tau švelniai ulbėjo,
kad į sodą Edeno iš gimtosios Bohemijos
eitum, plebėja...

Neklausyk jo, neklausyk juodo angelo!

Juodas augalas skleidė svaiginantį kvapą...
Ant košmaro briaunos tu klauseisi, ką vapa
juodas angelas,— gąsdino rytdiena velnio,
kuris žvaigždėmis prasidegino kelnes...

Neklausyk jo, neklausyk juodo angelo!

Sudaužei stiklo nuometą ir žiežirbos šukėm
pažiro,
ir išsiskleidė žiedlapiai — pražydo safyrai...
O angelas juodas pravirko, nes boba protinga
kaip velnias be kelnių į dangų pralindo!

Neklausyk angelų ir velnių neklausyk,

AKTORIUS IŠ SUDEGUSIO TEATRO

Tu, kančios iškreiptu veidu,
išeini į sceną ir sakai: — Alio,
ar girdite mane?
— Valio! —
sušunka tau atgal minia
bedarbių eruditų, dirbančių banditų
ir šiaip mišrių žmonijos tipų.—
Nugirdyt jį!
Tu, kančios iškreiptu veidu,
kenti tuomet už juos visus:
negirdite?!

NEMATOMAS TEATRAS

Spektaklis baigės vakar, teatras uždarytas,
tačiau sudegę aktoriai prisikelia iš ryto,
ir vario širdys klykia tarytumei trimitai:
— Prasideda! Prasideda! Prasideda spektaklis!
Ateikit į teatrą, ten praregi net aklas!

Berniukai ir mergytės, ir moterys ir vyrai
ateina kaip į ateitį — novatorių teatrą —
ir mato — regi Žmogų kaip egzempliorių retą,
nes vakar vakar vakar dvasia Šekspyro mirė,
ir sudegė teatras, teliko durų vyriai...

KOMEDIJA

Įskilo dangus, atsivėrė,
ir nužengė Jis...
— Pranašas! Pranašas! — klykė minia.—
Pranaše, gelbėk Mane!

Ir štai Jis aikštės vidury,—
aureolė, dieviškos akys, Tyla...
Štai ir (nutilkit, klausykite!) Žodis:
— Aš nemyliu.

Jis grįžo į dangų pas Tėvą.
Žiūrėjo į Amžiną Skylę minia,
kol akys sudilo. Tokia dievo meilė —
akiduobės, pilnos dangaus.

PAŽINIMO DADA

Aš vaikščiojau gatve, įteigęs sau,
kad miręs ir palaidotas esu,—
žvelgiu į viską tartum iš dausų,
kas gali būti nuostabiau!

Bet viskas vyko daug baisiau:
aš pamačiau visus ir viską —
lyg nuotrauką, kuri taip tviska,
kad veidą pasiliktų sau.

Aš pamačiau, tačiau manęs nematė:
tylėjo suokalbininkai — gatvė
ir dievas, regintis iš debesų...

Aš sugrįžau. Pažinimo dada!
Gyvensiu toks, koksai esu,
ir koks nebūsiu niekada.

ŽAISLAI

lakštingalos trelės — kaip kulkos
lakštingala — kulkosvaidis
balandžiai — revolveriai
o katės — automatai

lakštingalos trelės — kaip kulkos
trasuojančios kulkos
į meilę trasuojančios kulkos
bet perkerta meilei kelią
katė — automatas. gulkis! —

tave nušaus lakštingala
arba — juodu balandžiu
į baltą smilkinį
gulkis tu, eilinio milinę vilkintis

vilke

STAGARAI

Aš sulaužiau socialinių žaidimų taisykles —
kaip stagarų ikebaną.
Vieną saują mečiau per kairįjį petį —
konstruktoriui, kurs iš detalių
sukurs deltoplaną,
antrą saują — per dešinįjį petį —
akysna Neregiui,— kad praregėtų,—
aš sulaužiau socialinių žaidimų taisykles.

MAIŠTAS LAIVE

Jūreivis, stiebą kojom apsivijęs,
iškėlęs ranką, kalbą trenkė:
— Estetiką — velniop, moralę — ant koralo,
negyvą ritmą — žadinti ant rifo,
velniop karalių prieskoninių laurų:
aš — mokslo nepažintas meno grifas!
Ei, kapitone, ar žinai, į kokią pusę
vairuoji laivą, girtą nuo šlovės?
Ar negirdi kaip dūzgia musės
aplinkui tavo genialią galvą? —
Į formaliną šitą kūno formalumą.
Dainuokim linksmą pomirtinę dainą!
...tačiau jūreivį griebė už parankių,
o kitą dieną saldumynais lijo...

GROŽIO KARALIENĖ

Praeina smulkmenos lyg manekenės.
Nesensta, nepraeina tik Tiesa.
Kiek metų Tiesai — Grožio karalienei? —
Jauna kaip amžinybė!

Nuogybė reginčius sugundo,—
ak, dar — priešmirtinę sekundę
pasirodyk nuoga kaip ugnis!

Ir ji ateina — Grožio karalienė —
nuoga kaip dangus, ak, nuoga kaip ugnis
ateina ir praregėjusiam neregiui
su meile užspaudžia akis...

VISUOMENINĖ MORALĖ

Neprieisi gatvėj prie gražuolės
ir nepasakysi, kad myli be žodžių.
Nors ir nemeluotum — nesakysi,
nes kitokios elgesio taisyklės.

Jei nebūtų tų amoralių taisyklių,
tu prieitum prie mergaitės ir sakytum:
— Aš įsimylėjau jus iš pirmo žvilgsnio!
Ji pažvelgtų ir... iškart pamiltų.

Bet kitokios tokio elgesio taisyklės.
Nepaklūsta joms tik chamai ir poetai.
Mat visuomenės moralę jie norėtų
pagal savo sielą ištaisyti!

— — — — — — — — — — — — — —

Nebūsiu chamas. Mirtinai negersiu.
Bet poetu nebūti negaliu!
Prieisiu prie gražuolės ir negarsiai
ištarsiu paslaptį gėlių...

SONETAS

Ak, klasikinio grožio ilgesys! —
sušuko mergina iš skausmo,
kad skausmo šio neužgesins
tas klasikinio grožio ilgesys.

Ak, klasikinio grožio ilgesys!
Tikėjimą duok, dieve, aklą,
kad praregėčiau, kad regėčiau —
ugnis ugnies neužgesins.

Ko reikia tau, mergaite, meilės ar mirties?
Ištark įsakymą, pavirsk malda širdies,—
ir klasikinis grožis suartės

su tavimi! Siunčiu tau šį sonetą,
kad su manim, gražuole, suartėtum:
nėra mirties pamilusiai poetą!

POETAS ASKETAS IR JO MYLIMOJI

rašomoji mašinėlė į mane švinu alsuoja
kai aš pirštais mašinėlę švelniai glamonėju.
kai aš pirštais mašinėlę tartum velnias
glamonėju
byra spindinčios ir kietos meilės jos monetos.

rašomoji mašinėlė dieną naktį meiliai tarška
iš burnos man trenkia žodžio — alkoholio
kvapas.
rašomoji mašinėlė lyg haremo vergė viepias
mano dantys su klavišais trenkia meilės
maršą.

NATIURMORTAS SU CITRINA. NEŽINOMAS XX a. PABAIGOS DAILININKAS

Tolima nemylimoji sunkiai serga ilgesiu:
laiškus rašo — kraujas laša iš
balto voko tartum rašalas,—
nebeatskiria pati — meilė širdį dilgina.

Kad miela nemylimoji kuo greičiau pasveiktų,
sugalvojau nutapyti gydantį paveikslą:
ji žiūrės į jį, tarytum svaigtų nuo manęs,
kurs, jos manymu, galėtų užvaldyt minias.

Taip kiekvieną šaltą naktį ir kiekvieną baltą
dieną
aš kabėsiu ir kalbėsiu citrina rūgščia nuo
sienos
tol, kol ji pabėgs pas kitą (ne širdis, o
citrina!)
ir parduos paveikslą šitą — cinišką mane.

NIUTONAS

Sapnuojantis robotas sukuria miegantį
miestą...
Alėjomis jo išsilieja ir liejas minia.—
Tai miegantys žmonės: jie liejas
iš roboto įsčių, jie liejasi liejas
ir susilieja į miegantį Vaisių,
kurs nukrenta man ant galvos.

KVAILUČIO AILUČIO MEILĖS DAINELĖ

"That is not it at all,
That is not what I meant,
at all."

Thomas Stearns Eliot.
"The Love Song
of J. Alfred Prufrock"

Aš noriu vesti nuostabią mergaitę
aš ją myliu todėl ir noriu vesti
tačiau — nereikia — rėkia man
draugai ir žinote — net priešai —
kas man be galo keista

aš noriu vesti nuostabią mergaitę
nors perspėja tėvai: nereikia
juk dievas sakė (kelintas šis
įsakymas) juk dievas sakė — nežudyk —
o vesdamas juk pražudai tu — — —

aš noriu vesti nuostabią mergaitę
tačiau man aimanuoja mėnuo kaip akmuo:
nereikia to daryti vaike ak
nereikia to daryti ap-ak-ai tu
vaike lyg po dievo keiksmo ką?

taip man gieda visi apie gėdą
apie gėdą — pelėdą kuri neužmiega
ilgai neužmiega ilgai
neužmiega: neužkrenta sniegas
ramybės ant nuodėmės ir žaizdos

jie man kudakuoja: iš ko tu
gyvensi juk reikia ieškoti
iš ko tu gyventi išmoktum
jie man kudakuoja: iš-ko-tu-
iš-ko-tu-iš-ko-tu — ko-ko-tės!

kartoja visi man: buitis tavo meilę
užmuš — tai lyg pragaro smogas
juokiuosi iš jų nes jie patys
smalkėm buities apsinuodiję
mąstyti nesugeba logiškai

galų gale aš savo kvailumu (nesu
toks kvailas kad nebesuprasčiau)
įrodau jiems galų gale vis tiek
kad vesiu nuostabią mergaitę
kurios įkūnytos ieškosiu lig mirties ir po.

SVAIGINANTI LOPŠINĖ DRAUGUI, NEUŽMIEGANČIAM NAKTĮ BE VYNO

Paklausyk sakmės auksinės:
— Žėri mėnuo deimantinis
Deimantuko akyje,
nes švelni šviesos gija
apsiraizgo aplink ją —
čiūčia liūlia čiūlia lia...

Kai gyvenimas naktinis —
tavo skausmo juodas vynas,
koks pavargęs tu, dragauži,
nuo naktinio gongo dūžių —
lyg žmogus, pardavęs sūnų —
čiūčia liūlia liūlia čiū čiū...

Žėri mėnuo deimantinis —
girtuoklėlį apsvaigina...
Ak, naktinis karantinas
sielą saugo ir kankina...
Ačiū dievui, jis užminga —
čiūčia liūlia čiūčia lingo...

TOKS GYVENIMAS

Kaip valkata, girtuoklis, lovelasas
pamesi sielą tartum pasą,
paskui ieškosi jos — nerasi
ir viskas vėlei iš pradžių.

Kaip valkata, girtuoklis, lovelasas
ieškosi pamesto savęs, o
už tavo nugaros, mielasis,
stovės mirtis, ir c'est la vie.

AUDIENCIJA PAS POPIEŽIŲ

— Šventasis tėve, padaryk taip,
kad grįžtų žemėn tikras Kristus...
Šventasis tėve, padaryk taip,
kad religija nebeiškryptų,
kad religija nebūtų
reptilija bestuburė.
Šventasis mūsų, padaryk taip,
kad užkimštum nasrus velnio rykliui!

Šventasis tėvas nusišypso
ir sako: — Laikas tiksi
ir nesustos, kas tiki
tuo. Ir tu nepasiliksi
šio laiko paliktas. Nes Kristus
ateis ir nugalės šėtono ryklį,—
užves visatoje variklį
ugninės meilės. Štai ir viskas.

Audiencija baigta. Džuljeta! —
pakilo popiežius iš vietos.—
Prašyčiau šį vaikiną palydėti!
Mergaitės baltas siluetas
išniro kambary, ir lėtos
jos akys įsakė palytėti
poeto lūpom ranką tėtės...
Bet aš ne tarnas, aš — poetas,
todėl sau leidau suįžūlėti,—

ir vietoj ačiū taręs čiau,
akies žodžiu aš paprašiau,
kad baltas moters siluetas
mane, velniūkštį, išlydėtų...
— Jūs įžeidėte tėtę. Aš mačiau:
jis net sugniaužė kryžių rankoj!
— Mergaite, ar nebūtų paprasčiau,
jei pasakyčiau tau:
ranka su antrankiais briliantų
neturi liesti kryžiaus švento.

Ir sėdęs į turistinę karietą
lange aš tėvą šventą pamačiau.—
Mūs elektriniai žvilgsniai susitiko,
aš kaip turistas teroristas
čiupau medalioną ir mečiau
į veidą popiežiaus,— suskilo stiklas,
pakilo triukšmas, gatvės grįstos
sujudo kaip suerzintos gyvatės,
kaip nuogos talijos džuljetų,
danguj sušvito veidas Kristaus,
bet niekas jo Italijoj nematė,
tik aš — Romeo teroristas,
pradingęs Romoj be žinios,
pradingęs toliuos amžinuos...

TARP MUSMIRIŲ NĖRA KO UOGAUT

Kodėl tu gyveni, žmogau?
Ar tu matai, kas dedasi tavy — aplink?
Ar gyveni iš tikro tu, žmogau?

Rašai eiles, mazgoji mirusius,
eini į darbą ar į viešnamį,
kasi duobelę savo artimui
ar mirusiam nuo vėžio tėvui,
rytais ir vakarais gurkšnoji kavą
(naktim visi lyg užsukti — žmonas
ir saldžias meilužes užglamonėjat),
streikuoji širdyje ar kap. šaly
ir kauniesi už žodžio ar Afrikos laisvę,
galvoji apie mirtį ir negalvoji numirti...

Kodėl tu gyveni, žmogau?
Kokia prasmė uogaut
minčių raiste? Kokia prasmė?

Perki mašiną, Bibliją ar bildingą,
buldogus, moteris, dievus,
perki apsaugines Nuo Visko priemones,
galų gale nusiperki
univermagą EGO-altruizmo
ir gyveni kaip šachas,
kurs myli gražuoles haremo
ir kala pinigus iš aukso naftos.

Ir iš tikrųjų,— kas
norėtų būti eunuchu?

Kodėl tu gyveni, žmogau?
Ar tam, kad mirtum gyveni?
O vardan ko tu mirsi?

Skaitai eiles, girdi kaip dūzgia
elektroproto mašinėlė, o darbe
skaitai naujienas ir skaičius
(Kalkutoj negyvena kalakutai! —
žinia, pritrenkusi netyčiomis tave).
Galų gale tave letargas dvasinis
užvaldo ir tada tu skaldai
pasaulį kaip malkas,—
pasigailėtinas
tartum atletas.

Kodėl tu gyveni, žmogau?
Nejau, kad mirusių būtų daugiau?
Tarp musmirių nėra ko uogaut.

SENIS

Vieną rytą, kaip visada — netyčia,
supratau, kad niekas jau
manęs pasauly nebedomina,
išskyrus: a) sveikatą mano,
b) aplinkinių pagarbą man,
c) ir mirtį mano.

Vieną rytą (tą rytą, kuris buvo paskutinis),
aš supratau, kad laikas pasitraukti
iš beprasmiškos kovos lauko,
kad net kvailiausias kareivis neklauso
iškvėšusio ego-tvirtovės komendanto
komandų,
ir kad visus pasaulio kareivius domina:
a) individuali pergalė,
b) visuotinis pripažinimas,
c) madonų meilė ir nemirtingumas.

Man be galo skaudėjo širdį, nes
ji buvo gili lyg bedugnė, o skausmas!
O skausmas aižė širdies bedugnės formą:
aš labai nenorėjau suprasti,
kad reikia stoiškai atsisveikinti
su savo kūno ligom ir ilgom pretenzijom
į pagarbą, komfortą ir šlovę...
Aš sumaurojau kaip mirštantis kentauras, nes:

a) skausmas yra genialus,
b) o kūnas turi ribas,
c) teko prisipažinti, kas esu.

Aš paskutinįsyk pažvelgiau į nerūpestingą,
išlepintą pasaulį, kurį ruduo linksmino
tragikomiškais anekdotais... Aš pajutau
šiam pasauliui, pasauliui, kurį regiu aš —
pavydaus mizantropo pasauliui —
begalinę panieką, aš pasibjaurėjau
savo disciplinuotu negrožiu, savo kurtizaniška
sąžine
ir ištariau tris frazes tartum vieną
burtažodį: a) aš paskutinįsyk tave parduodu,
b) aš mirsiu kaip vikingas,
c) atleiskite man už mane.

Tada aš įjungiau sielos sireną,
pakėliau surūdijusį meilės skustuvą
ir iššaukiau Mirtį kaip mylimą savo...
Ji atskrido, atplasnojo nuoga ir gundanti:
jos tarpkojis auksu švytėjo,
o krūtys lingavo lyg vaisiai...
Aš puoliau šią deivę, maurodamas
kaip senas kentauras po aido erotikos,—
ir įsisiurbiau lūpom į lūpas.

DKL *

Buvo šiltas vasaros vakaras,
ore dūzgė vabzdžiai ir aistra.
Ėjau ir galvojau, ką veikti.
Buvo šiltas vakaras,— man
taip norėjos nusišauti ir vėlei
prisikelti, kad mylėtų labiau.

Gatve ėjo žiaurūs ir stiprūs vaikinai,
apkabinę karamelines karmen, tyliai kikeno
girtuokliai ir gailiai mirksėjo žibintai.
Man buvo gera, kad šitaip draugauja
praeiviai šilto vakaro pasauly,
užmirštant terorą užkulisiuos.

Ėjau apžiūrinėdamas vitrinas,
galvojau apie šeimą ir būsimą laimę,—
pasijutau išdidus, atsiminęs įvairias teises.
Už kampo stovėjo negraži čigonė,—
mes apsikeitėm žvilgsniais ir likom
po lygiai laimingi neono reklamų šviesoj.

* Dvasinio komforto lygmuo

SPROGIMAS

Aš užburtas rimų ritmo:
jis lyg pasakos hipnozė,
lyg ulbėjimas būgnelio,
tartum kirčiai mano meilės,
jis — kaip sielos pulsas...

Aš užburtas rimų ritmo
tartum rudeniško ryto,
kurs kaip angelas užgieda
seną giesmę apie lietų,
migdantį gyvybę...

Aš užburtas rimų ritmo,
aš poezijos užburtas...
Bet staiga sužviegia mažas
realybės vaikas džiazas,—
rimų ritmas — sudarkytas,
riksmo ritmas — kitas!

AUKSO AMŽIUS

Pinigai pinigai pinigai! Žmogus — tik
piniginis vienetas.
Bet žmonija — milijardierė. Pinigai pinigai
pinigai...
Ruduo — spalvoti banknotai. Pavasarį
išsprogsta pinigai.
Žiema — sidabro kopos. O vasara — kaip
Aukso amžius.
Pinigai pinigai pinigai! Akys — monetos.
Jos nieko nemato, tik spindi — pigios kaip
kapeikos.
Žmonės — niekai! Tik monetos, monetos
žmogaus ir nieko vietoj — tribūnose ir
tualetuos.
Per „...aspera ad astra" gyvenimą prarasit.
— Mirtis dievams ir idealams! Šlovė — metalui!
Štai melodingai ulba rublis, kad meno paskirtis — spindėti. Kad mano paskirtis — tik atspindėti. Kad atspindėti — misija monetų.
Maištauti — nereikia — nėra nei kam, nei
prieš ką. — Kaip žmonės draugauja kapeikos.
Geriausias draugas — Kapeika.
— Nėra Poezijos! — staiga surinka herojus
lyrinis — vienintelis — ir dryksteli pasaulį popierinį.
Bet pinigai — tai pinigai iš prigimimo.

ŠE, PAIMK PENKIAKAPEIKĮ, PO

Poezija — šventoji išrinktųjų šliundra!
Kreipiuosi į tave, šokėja bambos šokio!
Kreipiuosi į tave, dvasingo sekso kobra,
poezija — šventoji meno kamasutros,
kur parsiduodi tik už dvidešimtį sū!

Aš — įkaitas, šventoji Po,

aš neturiu tų dvidešimties sū, tad še,—
paimk penkiakapeikį,— uždenk juo savo bambą
arba lytį,
nukaitusi iš gėdos, įkaitus nuo aistros,
paimk penkiakapeikį, įkaitintą
ligi baltumo tavo nekaltybės prarastos.

KIAULĖS

Ak, sužviekime, kiaulės, iš džiaugsmo:
atiteko mums laimė didžiausia!
Jovalą ėsdamos mes — šventosios —
po mirties patenkam ant stalo šventinio!

O ėsdamos žmogieną su žemuogių uogiene —
į rojų pateksim. Pas dievą!
Juk dievas aukščiau nei žmogėnai —
bedieviška duona kasdienė.

Ak, palaiminkim, šventosios, žmonišką mėsą,
pasimelskime, kiaulės, už kaulus...
O paskui mes ir dievą suėsim,
juk todėl mes ir esame Kiaulės!

DRAMBLYNAS

Aukštame drambliakaulio bokšte
gyveno didis elegantiškas dramblys,
įsimylėjęs miniatiūrinę dramblytę,
kuri, deja, mylėjo dramblį kitą.

„Dramblotas priešas... Dvikova? Baisu!
Aš subtilus, inteligentiškas dramblys esu!"
Ir vieną rytą jis — savižudis — iššoko
iš dramblio kaulo bokšto.

Bet miniatiūrinė dramblytė,
deja, mylėjo dramblį kitą.

ODĖ VYNUI

Be vyno ir poezijos nebūtų!
Ei jūs, skaitytojai blaivieji,
apsvaigę nuo blaivybės vėjo,
žinokit: aš geriu už Būtį!

Mielesnis man poetiškas plebėjas
už tūkstančius vartotojų patricijų,
kurie apie poeziją plepėjo
ir iš poeto meilės tyčiojos.

Svaiginasi patricijai, ska-nau-ja
ir sako aukai: — Nieko naujo,
nebeskanus kūrėjo kraujas! —
Skanios žmogienos reikalauja.

Ei jūs, poezijos žmogėdros,
kai karaliauja širdys ėdrios,
Žmogus neklausia „būti ar nebūti?".—
Žinokit: aš, Žmogus, geriu už Būtį!

VĖJO VYNAS

1. *Sarkastiškas*

Gyvenime aš ieškau įkvėpimo:
gyvybė įkvepia gyvybę,
kaip įkvepia poetą vėjo vynas,
kaip įkvepia skaitytoją blaivybė.—

Skaitytojau, blaivėk nuo vėjo,
blaivėk nuo vėjo vyno.—
Poetas pavėjui nuėjo
ieškoti įkvėpimo.

2. *Patetiškas*

Gyvenime aš ieškau įkvėpimo:
aš įkvepiu gyvybės jėgą,
ir mano kraujas — vėjo vynas —
išjungia Blogio „Ego".

Tad tegyvuoja Gėrio „Ego"!
Skaitytojau, būk geras,
įkvėpki mano kraujo jėgą —
būtis — tai Gėrio gėrimas!

3. Tragiškas

Gyvenime aš ieškau įkvėpimo —
einu krauju prieš vėją
ir, girtas nuo gyvybės vyno,
aš tik prieš mirtį prablaivėju

ir pamatau skaitytojo akis —
tai akys mano budelio...
Aš klaikiai suklykiu „Skaityk!"
ir pavirstu į tuščią butelį.

ELEGANCIJA

Elegantiškas marmurinis berniukas
stovi senamiesčio parke... Krūtinėj —
gyva, nedūžtanti širdužė (dūžiai!),
kurios nemato niekas (kas?)...

Prie elegantiško mar
                          mur
                          inio berniuko prieina

neelegantiškas nemarmurinis berniukas
su negyva marmurine širdele
ir nieko netaręs
praeina prošal.

MORITURI TE SALUTANT

Rolando Mosėno atminimui

Tu gyvenai trumpai ir skaudžiai,
bet nesiskundei niekam niekada,
kad varpas nebūties krūtinėj gaudžia,
kad rauda kraujo valanda...

Akumuliatoriai minties mes esam,
žaibolaidžiai mirties — išrėmina
iš kūnų mus, kad laisvos dvasios
kovotų kitoje arenoje.

Tu gyvenai trumpai ir skaudžiai —
kaip vergas, nugalėjęs vergą.
Tačiau širdis, regėjus vargą,
per amžius šviesą audžia,

per šviesą audžia šauksmą...

MIRTIES KVAPAS

Ak, pagaliau jis padvėsė, ak, pagaliau
nebereikės į galvą laužyt pagalių.
Dangaus jam karalystę, dieve, duok —
ir danguje kaip žemėj išnaudok!

Ak, pagaliau mes esam laisvos dvasios,
tai kas, kad kitos dvasios dvesia.—
Nebereikės į jąsias laužyti galvų,
kaip į poeto galvą — pagalių.

Mes karstą paskutinį kartą
iš pagalių sukalsime kaip tvartą.
Na, akmenį ant kapo — nuo širdies.
Poezijos — nė kvapo, neduokdie!

ESTAFETĖ

Poetas, stovintis ant ešafoto,
lazdelę estafetės perduoda kitam,
kuris dar vaiko akimi pasaulį foto
grafuoja popieriuj kietam.

Jis pašauktas tiesos ieškoti:
gamta be sąmonės — žvėris.
Todėl — gražus tas ešafotas,
vaikelio sąmonėj žėrįs.

JAUNO JAUNOJO POETO SONETAS APIE SENATVĘ

Sakyk, širdie, nejaugi aš pasensiu,
nejau, širdie, pasensi tu,—
ir pasibaigs jaunatviškas seansas,

ir neapkęsiu aš jaunuolių tų,
kurie prieš susenėjimą maištauja?!
Širdie, kartoju tau iš kraujo:

Tikiu! Jaunystę taip mylėsiu,
kaip Ateitį dabar myliu,
ir Paslapties nuogybę liesiu
ir kalbinsiu balsu meiliu.

Nes tas, kas jaunas iš tikrųjų,
kas tiki sielos jaunumu,
tas net ant ešafoto kruvinas
krauju kartoja: — Gyvenu!

POMIRTINIS

pakalnučių baltas kvapas apsvaigina mano
galvą
mano galvą baltą tartum pakalnutės
karoliukas

pakalnučių karoliukai viršum kapo karaliuko
viršum kapo be kryželio virš žmogaus —
karaliaus

ne žmogus po žemėm guli tik žmogaus esmės
futliaras
siela skrenda į mėnulį aš kartu su ja skrendu

gera skristi šviesią naktį nes vis tiek manęs
nemato
nuodėmių pilni futliarai apsvaiginti balto
kvapo...

AUTONEKROLOGAS

Kai sau numirėlis atrodau,
rašau nuoširdų nekrologą:
„Ak, numirė poetas Don Rudokas,
o buvo gyvas toks berniokas! —

Mylėjo jis kaip Mylimą — Tėvynę,
bet nemylėjo Mylimoji — jo.
Iš nevilties jis lakė vyną
ir keikėsi cenzūriškai — velniop!

Eilėraščiai iš meilės — šventraščiai!
O juodraščiai — juodieji raštai.—
Jis ugnimi juos šventino šventiškai —
šėtonui buvo dieviškai karšta!

Gyvenime jis siekė paprastumo —
ne taip jau paprasta tai!
Iš pomirtinio atstumo
gyvenimą kitaip matai.

Beprotiškai — erotiškai — eretiškai —
tiesiog — bendražmogiškai —
gyveno poetas ant svieto —
ant ešafoto išnuogintas."

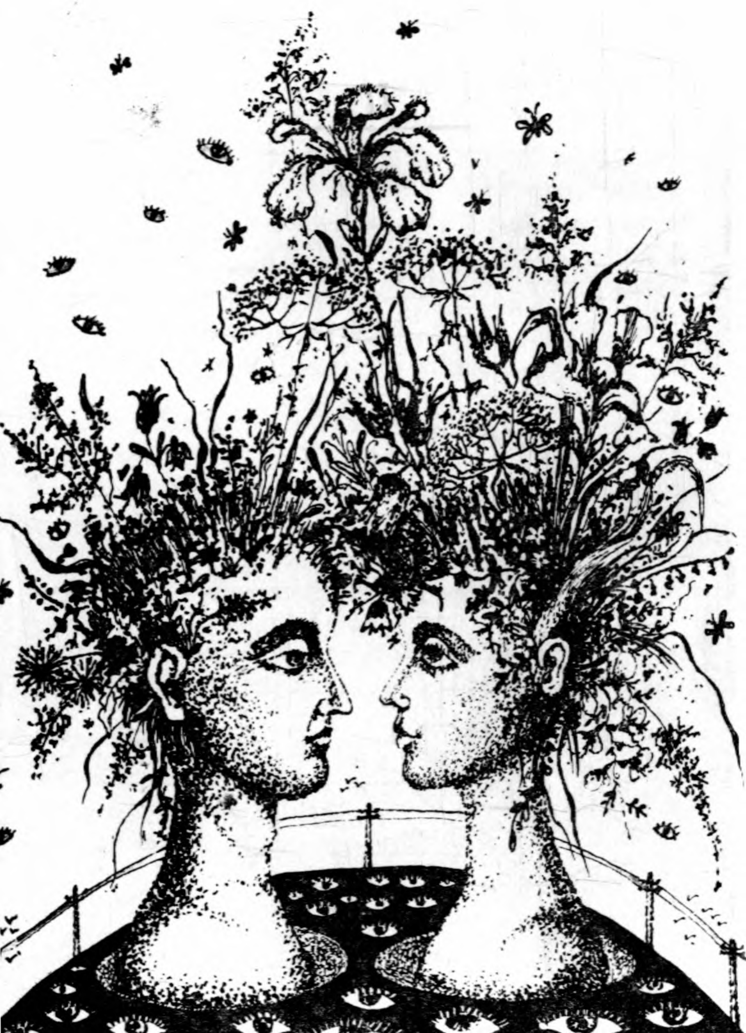
Gyveno. Mirė! Na, ir kas?
Kaip — kas? — Nemirtingumas!

Ak, spjaukit dievui į rankas
tą kramtomąją gumą...

Kai sau numirėlis atrodau,
kreipiuos į veidrodį: — Parodyk!
Parodyk žmogų — tikrą, amžiną —
nesukramtomą ir nesuglamžomą!

Paskui suglamžau autonekrologą,
išspjaunu apkramtytą nekro-logiką,—
ir žiūri į mane iš veidrodžio
amžinybės akys aidinčios!..

II

DVIKOVA SU DRAKONU

Aš kaunuosi su laiko drakonu,
jo kraujas dvėseliena dvokia,
jis reikalauja kraujo duoklės,—
aš kaunuosi su laiko drakonu!

Šventasis amžinybės kvapas —
stipresnis nei drakono žodis.
Jei žūsiu, danguje bus kapas.
Dangus — ne žvaigždėtas,— žaizdotas!

Tačiau, kol kaunuosi,— aš gyvas!
Ir amžinybė — mano sekundantė:
— Dantis drakono — į archyvą —
su užrašu — „Drakono dantys"...

BURLAIVIS IR BUTELIS

Burlaivis butely — be kapitono,
be jūreivių, be jungų, be jūros:
burlaivis — butely, kurs keliauja
kalėjimo kanalizacijos kanalais.

Burlaivis butely — be kapitono,
be jūreivių, be jungų, be jūros:
burlaivis — butely, kurs keliauja,
kol sudūžta į akmenį — kaukolę.

POKALBIS SU BUTELIU

— Kas tu esi,— tikėjimo fanatikas?
Šaulys? Šauklys ar apsišaukėlis?
— Esu žmogus, kurs žmogų šaukia,
bet žmonės širdimi nebetiki.

— Tačiau kodėl turiu tikėti,
kad širdimi tikėti būtina?
— Tiesa yra širdis — ne etiketė
ant kūno — tuščio butelio.

GYVENIMO RYŽTAS

žaizdota vaizduotė — ant kryžiaus —
gyvent pasiryžus
mėsingi mėsininkai nepripažįsta
kad vaizduotė — ne mėsa

žaizdota vaizduote, vaizdule,
o šaukis ugnies kur nuskaistina kraują
o šaukis ugnies, žaizduonėle,
skaistus tavo šauksmas — ant kryžiaus —

gyvent pasiryžus

JAUNYSTĖS KLAIDŲ PAKARTOJIMAS

viskas prasidės nuo širdies taškelio erdvėj
viskas
visata išsiplės bet nieks nesupras nieks
kas atsitiko nes niekas nepasikeis tik erdvėj
nebebus ištuštėjusios veltui širdies nebebus

aš sulaužysiu žodį duotą kadaise lyg
priesaiką vaiko
aš išduosiu eilinę tėvynę ir sidabrinį
paniekos vyną išgersiu
ir būsiu nuodingas tuštybei kaip gyvsidabris
būsiu
ir vėlei viskas prasidės nuo prisikėlusios
mano širdies

RYTINĖ BEDARBIO DAINA

Olia lia — ir vėlei sukruvintas rytas,
ir vėlei kartu su krauju aš prisikeliu,
ir vėl mano gyslose
kraujas beprasmiškai vaikščios ratu,
olia lia — ir vėlei sukruvintas rytas...

Olia lia — lyg pamišėlis — vienas
ir vienišas tartum šventasis be dievo
keliuosi iš laikraščių patalo — vėjas
ledinis išniekino sielos altorių,
reptilija kuria religiją...

Olia lia — ir vėlei sukruvintas rytas —
dekoras labai įtaigus olia lia!
Bet aš — personažas belytis,
butaforinė pelytė, kurios saviraiška tėra —
cip cip cip tralia...

Olia lia — tik prisukamas žmogeliukas
su krūvele tiksinčių smegenų,
tačiau dar sugebu suprasti,
kad laikas savižudybės atėjo —
skeletas, nukritęs nuo amžino kryžiaus.

Mane sutaisys tik jo mostas staigus,
ir vėlei sukruvintas rytas kažkam olia lia.—
Dekoras labai įtaigus — kaip krūtys Mirties,
hipnotizuojančios spenelių akim
išalkusį meilės mane... O lia lia.

— — — — ir liejasi
armijos žodžių aliejinių
kaip kaliniai iš kalėjimo.

Skruostikauliai tavo šerkšnoti,
aš praregiu,— šįryt jau gruodis!
Ir veržias pro lūpas žaizdotas
stiprus tartum spiritas — žodis.

Randuotas raudonas ruduo,
raudojęs kadaise kaip vaikas,
dabar apie karą mums karksi,
kaip varnas mums iškarksi karą:

ant stulpo groteskiškai juokiasi
atspausdintas Tekstas su Potekste:
„Parduodu dotą su kulkosvaidžiu!"
Ir prierašas — „Parduota".

Skruostikauliai tavo šerkšnoti...
Tiksli tavo kaukolė, mano,
kaip gruodžio groteskas, kaip gruodžio
siurrealistinis menas.

LOPŠINĖ

Aš
aš sukalsiu tau
  sukalsiu tau eilėraštį
        eilėraštį kaip karstą. —
            kaip karstą

Tu
tu auginsi ten
  auginsi ten augintinį
        augintinį bevardį.
            bevardį

ŠAULYS

Negali, negali, negali tu pabėgti
nuo formų,
negali, negali negali tu padegt
uniformos...
O kodėl negali — nežinai, jei žinai —
laikinai,
o paskui tu ir vėl užmiršti, nes kasnakt
vis kitaip
aidi veidas, daina, valanda ir diena...
Eime, —
aš parodysiu tau, kas esi
spindesy!
Tavo protas, kuriuo tu save vadini,
ribotas
negalės apibrėžti šviesos kaip kad tu
negali,
negali, negali padegt uniformos ir bėgti
bėgiais
į savo tėvynę, kuri tau vaidenas naktim.
Atkimk
ir dainuok ir giedok geležinkelio himną,
šauly.

VAŠKAS IR UGNIS

Gyvena kažkur žmogeliukai vaškiniai.
Galvelėse — dagtys. Jas uždega dievas —
ir štai jie gyvena liepsnodami,
ir štai jie numiršta liepsnodami.
Ir viskas? Viskas — vaškas?

Gyvena kažkur žmogeliukai vaškiniai.
Galvelėse — vaškas. Kasdien jis kietėja —
ir štai jie gyvena. Gyvena?
Ir štai jie numiršta. Numiršta?
Ak, žvakė be dagties — tik vaškas, ugnie.

RAGANA IR AGNI. RAGA

Gabija Gabija — deive ugnine,
leisk man tave užkalbėti, gyvybe,
leisk man tave užkalbėti, gyvybe,
gyvenanti mano uogyne,—
tartum gyvatę tave užkalbėti man leisk...

Gabija Gabija mano uogyne,
mano širdies gyvatuke ugnine,
leisk man tave užkerėti fleita,
muzika mano graži ir lėta.

Gabija Gabija, baimė, be abejo,
mane užkerėjo kaip ragana...
Jos namas — po sąmonės samanom,
baimė ant vištos kojelės — o varganas
gyvenimas mano, o Gabija!

Gabija Gabija, aš iš po samanų
dainuoju trasuojančiais žodžiais
kaip grįžęs iš karo beprotis.—
Užpulkime, Gabija, amžiną raganą!

O leisk man tave užkerėti,
kad raganą tu nugalėtum, angie,
įtrėškus į širdį ugninę
gyvenimo magiją — Agni.
Ak, trenki ugnim į rūdijantį gongą!

AMNESTIJA

Gaila man mažos širdelės, vilkinčios
randų drabužėliais dryžuotais,—
alkanos, giliomis akimis vilkiškai
žvelgiančios pro proto grotas...

Gaila man širdelės: ji nežino,
kad yra laisva iš prigimimo.

UGNINIS LAIKO ŠUO

Mus vejasi ugninis laiko šuo,
alsuodamas į nugaras mirtim...
Bėgly, neatsigręžk ir nesustok,
jei bėgi iš kalėjimo tu:

mus vejasi ugninis laiko šuo,
ugninis laiko vilkšunis,— o tu,
bėgly, alsuok giliau nei šuo,
kurs vejasi tave,—

ir šviesi tu, pavirtęs ugnimi,
ir žmonės bėgs į šviesą, genami
laike įkūnytos liepsnos.
Bėgly...

UGNINIAI PAUKŠTUKAI

Visada. Visada mes išeinam.
Išeinam, kad grįžtume ten,
kur kitaip mūsų žodžiai skardens —
iš ugnies — virš vandens.
Mes išeiname ten.

Visada. Visada — kraujo žodis
mums, žygiuojantiems į žiotis
begalinės ateities. Žegnokis
tu, kuris bijai! Mes išeiname
ten, kur ugniniai paukštukai.

NIEKADOS

...ir tada, kai paliksit mane,
jeigu liksit pliki prieš mane,
ir tada su gražia Vienatve
aš būsiu...

...ir tada, kai prakeiksit mane,
kai palaiminsit nedraugus mano,
ir tada su stipria Vienatve
aš būsiu...

...ir tada, kai sugriausit mane,
aš — Vienatvės valetas
iš kūno griuvėsių išeisiu į tiesą
ir būsiu.

PAPŪGA

Man atrodo,
kad kartais
Pinočeto širdis
pavirsta liaudies papūgėle
ir kartoja savo šeimininkui:
— Mir-r-tis Pin-nočetui!
Mir-r-tis Pin-nočetui!
Apčich! — nusičiaudo, o
Pinočetas iš baimės nušauna ją
ir vėl pavirsta bjauriausia
mirties papūga.

ERODAS

Tavo miegas gilus, bet sapnai tavo sunkūs,
nes regi tu juose savo mirtį nelauktą:
štai vidurnakčio valandą laikrodžiui mušant
žmogžudys, tavo tarnas, lyg piktoji dvasia
aplankys.

Tu pašoksi iš guolio ir sušuksi: „Sargyba!"
Bet žmogus, tavo kraujo ištroškęs, iškoš:
— Ak, ligoni, švenčiausioji jūsų didybe,
nužudysiu tave tartum šunį — nė šuo nesulos!

Tu jauti, kad širdis nori veržtis iš baimės,
kad išduoda tave ir tironiškas protas,
kad nėra miegamajame tavo minios, tos,
kuri atsiklaupus kas dieną skanduoja tau
šlovę...

Žmogžudys, tavo tarnas (pakarti kaip šunį!),
kvatos iš tavęs kaip šėtonas iš Fausto,
bet, bailusis valdove, sutarties nesulauksi,
nes ne Faustas esi tu, o jis — ne genialusis
šėtonas.

Ir dabar jau pasauliai įvairūs priklauso
nebe tau, ir ne alkanai, pjaunamai liaudžiai,
o maištingam piktų situacijų meistrui,—
jis tave įmontuos į mirties mechanizmą
perpetuum.

Štai jau sminga į stuburą durklas dviašmenis,
prieš akis atminties tau prabėga gyvenimas,
bet suloja už lango šuo ir užgieda gaidys,
ir ištirpsta košmaro erdvėj žmogžudys.

Tu pramerki akis ir iš siaubo dejuoji,
bet atsimeni pareigas, vardą, tėvynę,
ir atsikeli sunkiai lyg iš amžino guolio,
regėdamas tautą kaip vieną žudiką naktinį.

„GOTT MIT UNS"

ei kaip mes šauniai
dainuojam į taktą
mėnulis siūbuoja
pažvelkite ponai
piliečiai gražuolės
į mus nes šaunuoliai

mes esam kokių dar nematė naktis ei viens
du viens du trys „automatą tvirčiau prie
širdies prisiglausk" viens viens viens du trys
kaip mes žygiuojam jūs mums nepavydit? juk
viskas tik mums mes grobuonys taip taip
mes nebijom prisipažinti mes barbarai mylim
viens kitą ei viens du trys ir keturi mūsų
dar nematė ateities naktis mes į ją žygiuojam
keičiasi po kojom žemės ir pasauliai viens
du trys mes esame laimingi viens du viens
mes esame galingi vienas du mes esam
amžini ir vienas du vienas du trys šventovė?
religija? politika? velniop mes einame į ateitį
mes einame į naktį ei moterys kvatokitės ir
šokite iš laimės jūs greitai mums gimdysite
gražių grobuonių armijas ir vienas du vienas
viens du trys dunda dunda bunda kūnas
dunda dunda karo būgnas kaip mūsų Mūsų
MŪSŲ širdis

po kojomis — pasauliai
po kojomis — pasauliai
po kojomis — pasauliai
dangus vanduo ir žemė
ir vienas du trys.
Marija, Kristau, ei!

ŽMOGUS YRA (ČIULBANTI) DULKĖ

Jam nukirto dešinę ranką,
bet jis išmoko gyventi kairiąja,
todėl jam nukirto ir kairę.
Tada jis pradėjo kalbėti,
bet jam išpjovė liežuvį
ir išmušė dantis.
Tačiau jo tvirtos kojos
ėmė mušti kryžiaus žygio ritmą
ir tūkstančiai kojų joms pritarė,
bet jam nukirto kojas
ir tūkstančiai kojų iškriko.
Tada jis ėmė švilpauti,
nes iš prigimties buvo
čiulbantis žmogus, o jie
iš jo lūpų pasidarė sau peleninę
ir kratė į burną šiukšles (cigaretė,
įstatyta tarp kruvinų dantenų —
kaip kruvinas įstatymas).
Tada jis griežė akimis,
kol praregėjo jie
perskaitė jose AUTODAFĖ,
todėl išdūrė akis durtuvu
ir užpylė akiduobes smėliu.
Bet jis — Girdėjo. Jo tyla
žalojo jų plepančias smegenis:
tyla,Tyla,TYla,TYLa,TYLA!
— Čik-čirik,— sučirškė vienas iš jų.
— Fi-u, fi-u,— sušvilpo antrasis iš jų.
— Kū-ka-rie-kū,— pragydo trečiasis iš trijų.

ELDORADO

erotiškas teroristo reginys:
jis prievartauja gražią jauną
negrę, negimdžiusią vaikų, todėl
beprotiškai gražią ir karštą

beprotiškas merginos negrės reginys:
štai prievartauja ją jaunutis teroristas
šalia savęs paguldęs juodą automatą
kurį staiga jinai pamato
ir griebia jį ir šešios kulkos
suvarpo teroristo galvą

ir debesėlis Eldorado
įgauna gražią formą grabo

CHAOSAS II

Minties karkasas, griaučiai,
aplipdyti lavonų mėsa...
Konclagerių tvaikas
pokario mene
siekia ir mane —
naktibaldą vaiką,
be ašarų žiūrintį
į Chaoso kūrinį —
minties karkasą, griaučius,
aplipdytus lavonų mėsa
matematiškai
tiksliai.
Mes nematėme
stiklo
tarp šviesos ir tamsos, tad
ir žiūrim į Chaoso II sostą.
Minties karkasas, griaučiai,
mirties skeletas, stovintis
tviskančios menės kampe —
lyg antroji gyvenimo pusė,
kurioje mes visi — mokiniai...

BRAKEDANSE MACABRE

Iš nevilties, iš liūdesio mes šokam
ant idealų kūnų ir kapų,
apsvaigę kaip nakties apuokai
šviesoj mes šokame abu.

Rypuoja amžiaus saksofonas,
kaip raupsuotasis rauda:
— Paduokit išmaldos man, ponai,
lazda pastumkite, jei skauda
širdelę švelnią, žiūrint į mane
gyvenime, o ne mene...

Iš nevilties, iš liūdesio mes šokam
braškėdami — brakedanse macabre,
o sielos tartum aštuntokės
pabėga iš namų į taborą...

Nebeateis tas pranašas, kurio mes
taip laukėm, kaip dangaus kariuomenės.
Mes patys raumeningi pranašai! Patrankos
subombardavo rojų ir į dangų
mes kaip į miestą įsibrovėme.
Ir pavirtom patrankų mėsa.

Iš nevilties, iš liūdesio mes šokam
ant idealų kūnų ir kapų,
apsvaigę ir užmiršę, kad pirmokai
mus godžiai stebi iš kampų...

Mes lazerių šviesoj, Marija, šokam
ir atsibundam šviesoje ekranų,
nes prisikelt kaip Lozorius nemokam:
mes lošiame va banque, o koziris — gyvenam
tarytum paskutiniai žemės mohikanai...

Iš nevilties, iš liūdesio, iš kraujo
mes šokame brakedanse macabre...
Ir blaškosi agonijoj kariaunos —
kaip šokantis čigonų taboras.

1986

Ateik pas mane nuo Libano, sužadėtine,
ateik pas mane nuo Libano!

„Giesmių giesmė"

ateik pas mane nuo Libano
sužadėtine mano
ateik
sužalotomis lotoso kojomis mano
sužadėtine Libano
ateik
žaliuojančiais slėniais ateik
išprievartauta ir užmušta tu atsėlink
sužadėtine mano Libano ateik
ir atnešk mūsų mirusį vaiką
iškėlusi jį virš galvos
ir užmerkusi savo negyvas akis
o, ateik
pas mane nuo Libano sužadėtine mano

SKRAIDANČIŲ LĖKŠČIŲ PARANOJA

Kaip kalbėti apie blogį —
žiauriai ar gražiai?
Kaip kalbėti apie gėrį —
tyliai ar gyventi?

kaip kriauklės geldelė veriasi dangus
iš dangaus kriauklelės išskrenda žmogus
o žmogus kuris iš žemės tarpkojo išėjo
pavadina dievu dangiškąjį brolį

dangiškąjį brolį šauniai pasitinka
iš susižavėjimo staugianti minia
ir šaunuolis miesto butelį šampano
iškilmingai tėškia į geldelės šoną

viskas. nieko. šukės vakuume:
užmuštas stebuklas — dangiškas žmogus
tik melagiai ir išminčiai pamena kaip
šiandien —
buvo žalias kaip žaltys ir gražus kaip Jėzus

kaip kriauklės geldelės dangūs užsidaro
stipriai užsidaro tiems kurie nemyli
o gyvybės ieško negyvais radarais
graužiančiais raudoną pavojingą tylą

technika. laimėjimai. laikraščiai ir premijos.
bomba neutroninė. karo neurozė.

naikintuvo žvygis. peilio šaltas žvilgsnis.
skulptūra Veneros. užkratas venerinis.

bet yra žmogus yra ir Mylintys kurie —
kaip kūrėjai vaikų ir mažųjų visatų
žmogus — tai juk amžinas kosmoso poetas:
gėlė yra gražesnė už pistoletą

GĖLĖ — VAMPYRĖ

putotas vanduo ir kraujas ir sėkla ir atplaišos
būties ir buities — vienam sūkury kurs įt
raukė mane kaip gėlelės-vampyrės bur
na aš sukuosi žemyn spirale kiek
laiptelių ir vingių ir sriegių gė
lės viduriuos jais leidžiuos
žemyn pro sėklų em
brionus kraujo
kūnelius ir
putotus
grunto vandenis aš
leidžiuos į žemę
širdies spirale
pro odos ir mėsos
gutaperčinius
sluoksnius
pro makabrišką
suspaustų
dujų juoką
aš leidžiuos
širdies spirale
pavojingai giliai
vis artėdamas
prie paskutinio
miražo kuris
yra mirtis
. . .
. .
.

SPĄSTAI VIENIŠAI NAKVIŠAI

Tu į tamsą eini: tave šaukia
ugninė gėlelė, linguojanti gilumoje
tos tamsos, į kurią tu eini, svaigstanti
nuo praeities smalkių ir tikėjimo eterio...

Tu į tamsą eini lyg į džiungles —
lianos-gyvatės-liaunos-ugninės-gėlelės —
kiek jų daug, kiek jų! ir nė vieno žmogaus,
tiktai tu, apsvaiginta gyvenimo skausmo,—

eini, kad skaudėtų lyg priešaušry gimdant
spyg   liuo   tą
pa   sau   lį

LAKŠTINGALA

...naktis lingavo... o tarp miestų draskėsi
lakštingalos giesmė karšta ir drastiška...
kraujuotos trelės kaip apsiausto skiautės...
koks išprotėjęs, nelaimingas meilės paukštis...

...naktis lingavo kaip dirbtinis okeanas
ir plakės į krantinę celofanas...
kas aš?! — šis klausimas kaip metalinė
žuvelė nušiugždėjo į meldyną...

...naktis... gili ir tolima abstrakcija
galingos ateities... šią naktį mes
giedosime... šią naktį mūsų trelės
sukruvins nekaltybę oranžinės mergelės.

METAMORFOZĖ

Bijai vilko — neik į mišką.
Bijai miško — tapk vilku!

Aš pasiklydau girioje minčių klaikių,
ten vaikšto plėšrūs žvėrys, sužeisti
strėlėm danguj paklydusių vaikų.
Aš pasiklydau girioje akių —
jos tartum vaisiai kybo ant šakų
ir supas vėjy, žiūri į mane...

Aš pasiklydau girioje. Žvėris
riaumoja gelmėje, be galo
tyliai skimbčiojant lavonams,
jie ilsisi, nukorę kojas, ant šakų
ir supas vėjy, žiūri į mane...

Aš pasiklydau girioje minčių.
Aš pasiklydau. Klydau. Ir jaučiu,
kad išvaduos mane iš kliedesio
tik tapsmas jaučiu ar pelėda,— ir
mosteliu paskutinįkart skaudžiu
minties peiliu — tai charakiris! —
ir pavirstu paminkliniu vampyru,
kurs žiūri į mane
akim akmenine...

Bet prieš numirdamas suspėjau dar suvokti
vienintelę ir paskutinę mintį:

aš tik tada pavirsiu žmogumi,
kai kraujo atsigersiu iš žmogaus pėdos...
Drebėk, baily, kai žiūri į mane
dailia saldainio akimi, dar neregėjusia
nei proto ilčių, nei širdies nasrų!

DVIKOVA

Aš patekau į spąstus, į aklavietę,
kurioj dvi mintys tykojo
viena kitos, kol susitiko
šventoj aikštelėj dvikovos
kaip žvėrys du miške.

Viena iš jų — mirties mintis —
liesa, stangri, apsiginklavusi
kaip gladiatorius — be galo tiksliai.

Kita — šviesos mintis, išėjus iš aklavietės
ir laikanti delne vienintelę
plieninę lanksčią ietį.

Aš patekau į spąstus, į aklavietę,
nes nebebuvo išeities kitos,—
tik atstovauti publikai
ir imperatoriui.

Mirties mintis, sugriežus dantimis,
sugniaužė rankoj kalaviją,
kurio plieninės briaunos plieskė
nuodinga nebūties šviesa...

Šviesos mintis nusišypsojo,
tvirtai į žemę įsirėmus kojom,
pakėlė ietį,— ir danguj suskambo
arkangelo gongas...

Aš — publika ir imperatorius —
sukandau žodį dantimis,
kad neišsprūstų jis
prieš laiką išeities.

Dvi mintys priešės susitiko
aikštelėj dvikovos ir puolė
viena kitą
kaip vyras moterį naktinę!

Tai buvo netikėta, nematyta,
aš — imperatorius, pasimečiau,—
išsprūdo žodis (šviesa iš perplėštų lūpų)
ir tuoj pat pavirto Būtimi.

ARENA

Rudens arenoj kaunas stoikas
ir numylėtinis rudens — girtuoklis.
(Ruduo — tai imperatorius,
o mes — minia...)

Girtuoklis juokiasi ir šoka
su dviem riestais kardais,
tačiau nebijo stoikas
danse macabre.

Girtuoklis niršta ir grubiais
keiksmais tartum kardais
nukauti stoiką bando.
Bet stoikas pažvelgia į dangų,
į minią — mus — avelių bandą
ir ištaria: — O, Imperatoriau,
kodėl tyli, kai gladiatorius
arenoje praranda garbę?
Ruduo pakyla iš auksinės ložės:
— Tu stoikas? Bet kodėl
tu skundies kaip girtuoklis,
kuris temoka niršt ir juoktis?

— Mea culpa,— jam atsako
ryžtingas stoikas ir durklu
sau smeigia tarp krūtų.

Girtuoklis meta ginklą ir surinka,
iškeldamas rankas: — Antraktas!
Minia susirenka aplinkui
ir klausos vergo katarinkos...

GLADIATORIAI

gyvename ačiū gerai
kaip tik tegali vergai
gyvename ačiū gerai
Imperatoriau

tik vieną vienintelį kartą
tik vienas vienintelis kirtis
ir mirštame ačiū gerai
Imperatoriau

ERŠKĖTROŽIŲ PILIS

Man daug kas pranašavo mirtį netikėtą,
nes temperamentas ir pasaulėžiūra tokie, kad
neįmanoma gyventi, džiaugtis ir mylėti...
Bet jie užmiršo, kad esu, deja, poetas,
toks ištvermingas kaip eilėraštis erškėtis,
kuris ir žeisdamas, ir žeidžiamas — išlieka.

Juk meilė manyje yra giliausia, nes
ji — mano pragaras ir mano rojus.—
Gyvensiu kaip eilėraštyje lyrinis herojus
ir prie griuvėsių po erškėtį sėsiu,—
sužeis keliaujančių vaikų dvasias,
ir prisikels iš miego princai ir princesės...

AR NORI ROJAUS JAU RYTOJ

Sakai, pasaulio nepakeisi?
Tu nori rojaus jau rytoj!
Ak, nieko keisto, nieko keisto,
kad išprotėsim tuoj...

O kai paklaus kada koks angelas:
— Nuo ko jūs išprotėjote, vaikai?
Mes atsakysim klausimu: — Apspangėli,
kai dangų kūrėme, ką tu veikei?..

egiu: nuogi vaikai —
teiviai iš Ateities —
ria dirvą dabarties — dainuodami
ukštais kaip ateitis balsais

sėja savo akis
sėja savo akis
gulasi ant savo akių kaip žemė —
irva užsimerkia ir bręsta
kys po žemės vokais ir velėnų blakstienomis

ągėk: Ateitis — kaip Žmogus!

.k, paaukoti vaikai!
), raudonos gyvybės raudos!
ėja ir pjūtis.

GYVAS PAUKŠTIS

Virš socialinių problemų,
virš muilo burbulų,
virš smogo —
štai — skrenda gyvas paukštis!

Jūs — pro smogą, burbulus
ir problemas — burbate
ir šaukiat:
— Nušauti!
  Nušauti paukštį,
  išskridusį iš karo lauko!

Valstybinis aliarmas. Armija. Karksi
žaislinės patrankos kaip varnos.
Bet vaikas, kurs kadaise
sušuko, kad karalius nuogas,

sušunka ir dabar:
— Ei jūs, nuogaliai,
juk paukštis — tai gyva idėja!

Ir jūs apmirštate — iš gėdos,
pažiūrit viens į kitą ir matote
gyvus paukščius.

O vaikas...
O vaikas ir yra tas paukštis,
kurį norėjote nušauti.

NEGYVENAMA SALA

Aš gyvenau visuomenėj kaip negyvenamoj
saloj.
Mačiau banginį, ryjantį planktoną tonom,
mačiau ryklius chameleonus, ir saldžioj
ekstazėje regėjau, kaip mazuto metastazės
šaknijas jūros plaučiuos — gyvenau?! —
Aš gyvenau visuomenėj kaip negyvenamoj
saloj.

Aš gyvenau visuomenėj kaip tuščiame salos
name,
o ne — jame klajojo mirusių jūreivių dvasios!
Tačiau aš gyvenau kartu su dvasiomis tame
laive vaiduoklyje — nejaugi gyvenau —
visuomenėj kaip tuščiame salos name,—
iš sielos gilumos regėdamas ligotą tiesą?

Neptūnas — kapitonas merdėjo, aplinkui jo
trišakį
rykliai chameleonai danse macabre šoko,
banginiai tonomis planktoną rijo, dinastija
delfinų duso,
aš gyvenau va banque, gyvenimą regėjau,
tačiau mazuto metastazės sužalojo regą...
Regą?! — O jūra,— mano sužaloti plaučiai,
pasauli skausmo, mano saulės paukšti!..

BALADĖ APIE KAREIVĮ

Eilinis. Dvidešimtmetis jaunuolis.
Kariavo. Sugrįžo! Be rankos.
Kairiąja ranka kilnoja
taurelę su alkoholiu,
minėdamas mėsą patrankų.
Eilinis. Dvidešimtmetis jaunuolis.

Jis grįžo negyvas. Bet reikia gyventi.
Bet reikia gyventi. Žūt būt.
Eilinis. Dvidešimtmetis. Be rankos.
Kairiąja ranka kilnoja
taurelę už kitą jaunuolį.
Širdy — kaip kape — žvarbu.

Eilinis. Dvidešimtmetis. Negyvas.
Jis geria. Jis geria. Jis geria.
Žūt? būt? Gyventi... Negera.
Gyvenimas — kaip recidyvas.
Eilinis. Dvidešimtmetis jaunuolis.
Jau sužalotas — nesužaliuos jis...

Jis grįžo, kad mirtų tėvynėj,
išgėręs už ją kraujo vyną.
Jaunuolis. Dvidešimtmetis. Eilinis.
Be rankos. Kairiąja trenkia į karo vitriną,
sudūžta naktis kaip akis stiklinė.
— Aš gyvas, gyvenime, gyvas!..

š — sužalotas. Mano plaučiai ošia
ip miškas, kur paklydo šovinys,—
. manimi mirtis šachmatais lošia,
) mato pralaimėjusiam — vinis.

sčiaisiais nieko nelaimėsiu —
irtis štai žaidžia karaliene.
ošt įmanoma tik priepuoliu,
: priepuoliu šerdim kamieno.

sčiuosius, rikius, bokštus,
gus aš pralošiau, tačiau
pralošiau vilties išlošti,—
ip tikintysis aš lošiau.

idimas šis šėtoniškas — šachmatai?!
kur šventieji mūs karaliai?
ıs dvikovos šios esmę mato?
ıl tai ruletė? Kortos? Ralis?

irtis neturi armijos figūrų,
k ji — vienintelė Šėtono figūra.
jei atidarytos išdavystės durys...
: išdavikui favoritė ši gera.

vyno man! Nors plaučiai sužaloti
klykia pasiklydęs švino šovinys,—
jo laikas medžiams sužaliuoti,
s aš — gyvenimas, o ne vinis!

KAREIVIO KRAUJAS

Nusibodo moteriška lyrika,
gyventi reikia vyriškai!
Jūs klausiate, ką reiškia —
„gyventi vyriškai reikia"?

Gyventi vyriškai — mylėti!
Mylėti moterį ir kovą,
laimėti — nugalėti Lėtą,
būtis — amžinybės ieškojimas!

Amžinybė alsuoja į veidą
violetiniu šerkšno kvapu.
Aš į širdį ją įsileidžiu
ir pats amžinybe kvepiu!

Yra ir kareiviška lyrika.
Jūs klausiat, ką tai reiškia? —
Mylėti reikia vyriškai,
gyventi reikia kareiviškai.

Aš keikiuosi kaip Majakovskis —
keiksmažodis — „Mylėti!" —
su mano krauju iškosėtas,
amžinybės krauju violetiniu!

ŠIAURĖS SAULĖ

Eilėraštis plaka krūtinėj
kaip kario širdis
eilėraštis plaka krūtinėj
gražus tas aritmiškas
dvikovos ritmas — kaip rytas
kaip rytas krūtinėj!

AMŽINAS ŽMOGUS

Aš milijardus kartų kartojau
aš milijardus metų
kartojau kartoms mirtingųjų
kad žmogus nemirtingas yra
aš milijardus metų
kartosiu tą patį

Aš — kūnas milijardus kartų miriau
Aš — Siela prisikėliau tiek
kiek mirė kūnas
kuris dabar paklūsta Sielai kaip žemė —
dangui
Aš milijardus kartų
kartojau sau ir kitiems: nebijok
mirties, nebijok būties ir būsi
gyvenimas

Kai kūnas išeina į praeitį
Aš — Siela į ateitį grįžtu
kad vėl ateičiau pas žmones
kaip amžinas
žmogus.

AMŽIAUS PABAIGA

Vienąmet, save melodingai prakeikę, mes
išeisime iš suklerusio laikrodžio,
ir tegu, ir tegu
mums gegu-
tės ku-
kuos!

Pasaulis — žaižaruojanti vaivorykštė,
žiūrovų akyse be galo įvairuojanti...
Mozaikinis skausmas, beprotiškos freskos,
makabriškas taboras, striptizarabeskos,—
brangus balaganas su max-liliputais,
pro lūpas jų verčias vaivorykščių putos,
ir darda Vežimas, girgždėdamas gūdžiai,
ir ginčijas ratai — nebūti ar būti?..
Bet niekas atomazgos vardo nežino,
nes meilės atomas yra amžinybė.

...ir paukščių legionai kilo į mėlyną, vėsų .. vaiskų skambesį, idant praskrietų kiaurai debesų apgleivėjusią žievę, kuri panėšėjo į krešulį kraujo ant laiko žaizdos, ir lėktų širdy surikiavę veržlumą kaip trikampį, svarbiausia — Vadas ir vasnojimas sparnais, vasnojimas aštriam kaip krištolinė prizmė danguje, kur dvasios genijų žmonijos spinduliuoja per amžius nesenkančią minčių šviesos energiją, tad jų, pasiaukojusių paukščių, kelionė trasa begalybės man primena iškarpą iš rudens iškentėtos giesmės: viešpatie, duonos kasdienės mums duok, idant paukščių legionai kiltų į mėlyną, saulės nuauksintą erdvę ir susilietų su paprastu kosmoso genialumu, nes laikas, tikslus kaip elektroninis erodas, aštrina vinį Vienatiniam, skriejančiam kaip kometa meteoritų lietuje, o kitus išprievartaus jis užsimesti šerkšnotą apsiaustą, kurs degins mūs odą kaip ašutinė vienuolio liemenė, ir jo apsupty atlaikyti Puolimą,— nė akmens, nė aimanos, nė vieno amen, nes tik žemės tvirtieji prilygsta šventiesiems dangaus šviesuliams, kurie skrieja aplinkui viens kitą per šviesmečius, idant skaistėtų oda ir keliautų akis spirale ir kaip lotosas augtų Žmogus...

DIDYBĖS MANIJA

Sukurti dievišką harmoniją
iš žemės ir dangaus gyvybės —
štai Tikslas — arba manija —
kaip manija gyvenimo didybės.

Pagroti žmoniškai armonika —
ar mokame, jei ne vargonais, ką?
Sukurti dievišką harmoniją —
pirmyn, maniakų kariuomene!

Sukurti dievišką harmoniją
iš dvasios, akmenų, chaoso
sakyk, žmogau, ar žmoniška —
tau, Žmogui,
kaip faraonui
Cheopsui?..

HARMONIJA

į eilėraščio plokštelę
  įrašysiu dainą savo
apie meilę, meną, melą
  apie sūnų palaidūną
kurs į dangų iškeliavo
  angelų į žemę kviest

į eilėraščio plokštelę
  įrašysiu žemę savo
su praeiviais, mylimaisiais
  su chimerom, idealais
su gėlėm, žvaigždėm ir jūrom
  su vulkaninėm salom

į eilėraščio plokštelę
  įrašysiu chorą savo
giedantį žmonėms hosanna —
  mūs pasaulis išardytas
susijungs ir skries orbitoj
  taip eilėraščio plokštelė suksis amžinai

PASKUTINIS VEIKSMAS

Savęs nesigailėk ir nemaldauk pasigailėjimo,
ir paskutinį kartą trenk širdies kardu,—
šis veiksmas paprastas kaip dukart du:
kai žūva gladiatorius — išeina iš kalėjimo.
Tad negailėk savęs ir nemaldauk

JRINYS

II

ıратурно-художественное издание

ОКАС ТОМАС АРУНАС. БЫЛО НЕ БЫЛО. Стихи. Худож-
Юрга Иванаускайте. На литовском языке. Издательство
а», 232600, Вильнюс, пр. Ленина 50

inės literatūros leidinys

OKAS TOMAS ARŪNAS. ŽŪT BŪT. Eilėraščiai. Redaktorius
. *Jonynas*. Men. redaktorius *R. Tumasonis*. Techn. redaktorė
lčvinskienė. Korektorė *R. Gabrilavičienė*

5197

rinkti 1987 11 18. Pasirašyta spaudai 1988 01 19. LV 12016.
rio Nr. 12281. Formatas 70×90¹/₃₂. Spaudos popierius Nr. 1.
tūra „Baltika“, 10 punktų. Iškilioji spauda. 4,7 sąl. sp. l.,
ąl. spalv. atsp., 2,7 apsk. leid. l. Tiražas 4000 egz. Užsaky-
1627. Kaina 35 kp. „Vagos“ leidykla, 232600. Vilnius, Lenino
50. Spausdino V. Kapsuko-Mickevičiaus spaustuvė, 233000,
ıas- Lenino pr. 23

Rudokas T. A.
Ru 39 Žūt būt: Eilėraščiai / Iliustr. J. Ivanauskaitė.— V.: Vaga, 1988.— 126[1] p.: iliustr.

ISBN 5-415-00053-4

Antroji jauno poeto knyga (pirmoji išleista 1986m.). Su jaunatvišku maksimalizmu ir aistra poetas žvelgia į prieštaringą kasdienybę, bando perprasti jos reiškinius ir paradoksus. Adoruojamas aktyvus, kūrybingas gyvenimas, sielos nerimas; eilėraščiai pasižymi ekspresyviu vaizdu.

R $\frac{4702390202—106}{M\ 852(08)—88}$ 53—88

BBK 84L7-5
L2

35 kp